

## Viktoria i Afghanistan.

- Sand i munnen, sant överallt, svetten rinner ständigt längs kroppen och värmeutslag på axlarna efter all utrustning. Jag har varit ute på min första patrull, som blev flera dagar dessutom!

Viktoria, mitt barnbarn, skriver från det utsatta landet med en personlig detaljrikedom, som mycket exakt beskriver vad det är som händer runt omkring henne. I det personliga perspektivet finns det händelser och upplevelser som aldrig kommer fram i press eller media. Hon arbetar på gräsrotsnivå.

För Viktoria, som en gång såg dagens ljus en luciamorgon på Varbergs sjukhus, har nu vuxit till sig och upprätthåller de svenska ställningarna i det sand- och ökenbegåvade landet Afghanistan. I land vars rykt och historia vibrerar av svek, krig och övergrepp., Det är som om den nära krigshistorien återkommer med beklämmande läsning den tidigare ryska invasionen, talibanerna, den amerikanska närvaron och de fredsbevarande FN-styrkorna.

Och naturligtvis är det så att "luciabarnet" som en gång såg dagens ljus skall genom FN sprida fredsljuset och ge nytt hopp om en framtid för barn och ungdomar i det utsatta, främmande landet - Afghanistan.

Från det främmande landet med den heta solen och de brännande, sandiga ökenlandskapen, har jag regelbundet fått motta Viktorias rapporter. Hon beskriver sina upplevelser både med inlevelse, humor och distans.

Viktoria ingår i en grupp som benämns - sektion G9. Den har förkortningen CIMIC (civil military cooperation). Gruppen består av fyra svenskar och två medarbetare från Finland.

Efter en tio-timmars flygresa via Finland och Turkiet landade hon kl. 05.00 afghansk tid den 16 maj. Hon landade på "Camp Marmai", som är en tysk camp, men här finns även andra länder representerade. Det är en mycket stor camp, som har en omkrets på sju kilometer.

Campen kommer också att byggas ut för att i framtiden för att kunna ha plats för 35000 amerikaner. Detta i en tid då USA trupper troligen skall avlägsnas från landet under 2014. Men till slut kom Viktoria fram till "Camp Northern Lights", där hon kommer att bo i Mazar e Sharif.

Efter flera års förberedelser är alltså mitt barnbarn här får att kunna hjälpa till med att bygga upp och underhålla skolor, vägar broar. För detta behövs människor som kan språket och som kan inleda förhandlingar med byäldste,

komma överens om ekonomi och det skydd som alltid behövs för en positiv utveckling. För oss, här i det trygga och välstrukturerade Sverige, är det en glädje att se och förstå att Viktorias närvaro i Afghanistan är nödvändig. Den första dagen i hennes arbete heter det:

"Min första dag ute på patrull var väldigt spännande. Vi var bl.a. i en by för att kontrollera platsen där en bro skall byggas. Det finns alltså ingen bro all även den här ån som man måste ta sig över för att komma till byn. Det här innebar att jag och hela den finska skytteplutonen fick åka "flotte" över till andra sidan. Rolig upplevelse. Därefter patrullerade vi i byn (Ja, de var väldigt varmt!) och jag och chefen för CAT (Civil affairs team) samtalade med en del lokala invånare samt hittade byäldsten/ledaren i byn. De var givetvis väldigt tacksamma för den här kommande bron och förklarade att de ofta hade problem med att floden svämmade över. Jag inhämtade lite mer information om by och därefter fortsatte vi till nästa"

Viktoria talar om värmen men klagar inte. Vi skall då veta att det handlar om 43 till 48 grader under solen. Till detta kommer en tung utrustning, som kan få vem som helst att vackla. Man kan alltså få stå stilla i solen under en hel dag. Ja, en dag stod hon, som det heter "uppluckad i nästan 14 h (timmar). Viktoria skriver: "Min uniform var helt vit efter saltet från svetten. Ett tag svettades jag nästan inte alls och då fick jag dricka mycket vatten!

Det är ganska likt i de byarna jag varit i, skriver Viktoria. Det är vanligt med dåligt vatten. De flesta är bönder. I vissa byar finns det inga skolor men här finns många pojkar och flickor.

Jag förstår nu har viktigt det är att bygga upp skolor för barnen, att de skall kunna gå tryggt till skolan och inte utsättas för överfatt och trakasserier från talibaner, vilka vill motverka all utbildning.

Så kommer då natten, som Viktoria tillbringar "på en tältsäng under bar himmel". Felet var bara att hon inte hade något myggnät över sig. Lakandet fick tjänstgöra som ett skydd. Efter dessa första fem dagar av lärdomar ute på den afghanska landsbygden glömmer hon säker inte myggnätet i fortsättningen.

Inne på Campen blir det mycket pappersarbete och förberedelse för nya projekt inom Viktorias ansvarsområde - förslag och kontrakt måste skrivas tex. för nya CP (checkpoints) som skriva rapporter och meddela vidare allt som hänt.

Jag anar en viss rastlöshet vid ökensandens skrivbord. Viktoria är inte den som man sätter bakom ett skrivbord då där utan vidare. Min tanke bekräftas i senare

brev då hon väljer att medverka som "slav" dvs. att bära en ryggsäck bakom en minröjare.

Med detta meddelande blir min nattsömn något störd. Men jag hoppas på en bättre värld och ett tryggare Afghanistan. Därför vet jag att Viktorias närvaro i "landet av sand" är mer betydelsefull än alla de ord om fred, som vi så lättvindigt strör omkring oss!

Hans-Evert Renérius